Mostar u zagrljaju vremena

(U kamenu zapisano, Neretvom ispričano)

U srcu Balkana kroz vijekove i vrijeme, jedan narod pustio je korijenje,
Historiju svoju piše od davnina, to je moja zemlja Bosna i Hercegovina,
U njoj ima jedan grad, čaršija stara, tu legende žive na kaldrmi Mostara,
Da se ne zaboravi zato ovo pišem, običaje i priče stare u stih da upišem.

Moj zavičaj čuva legende stare, prepričavane od davnina na obalama Neretve smaragdne,
S koljena na koljeno generacije ih prenose, baš zato da ih zaborav nikad' ne odnese,
Tako jednom davno prije Starog mosta, sagradiše ćupriju što do danas osta,
Neimar Hajrudin nad Radoboljom prvo luk skroji, da proba može li kamen vijekovima da stoji.

Kad' vidje da ćuprija dobra proba bi, obale Neretve da poveže odluči,
A kada velikog diva napravi, od straha se pred njim ne pojavi,
Sakrio se Hajrudin tada, daleko od mosta i Mostara grada,
Oslobađanje Staroga od oklopa gledati nije smio, bojao se da se div u rijeku ne bi srušio,
A kad' most nastavi uspravno da stoji, Hajrudin bi ponosan na djelo koje osta vjekove da broji.

Neretva smaragdna kad kroz Mostar huči, legenda me stara o tome nauči,
Rekoše mi tog' ljetnog dana u vodu ne idi, huka daje znak opasnost se vidi,
Tada se u njoj ne smiješ kupati, samo s obale njene virove gledati,
Jer kad' rijeka huči, opomenu šalje, dobro se pazi i od obale ne idi dalje.

I baš tog dana u Mostar je „Žuti“ stigao, skočio u vodu i više nije izronio,
Iz dubine rijeke vratila ga vila, za njegov život oca zamolila,
Pojavio se Žuti, al' zanijemio tada, da tajnu Neretve ne otkrije nikada,
Rad' toga u Mostaru, poznatu uzrečicu „Nadrljao k'o Žuti“ iz dana u dan možete čuti.

Govorili su stari kako nekad' bješe, a priče te nikad' nimalo ne izblijediše,
Kad' sa Starog mosta, lasta nebo para, čaršija zanijemi pred hrabrošću mostarskih ikara,
Pjevajuć' meni tiho pjesmu našeg grada, istu onu koju mi pjevamo sada,
Kad sevdalinka tiha kroz stare avlije krene, sa sobom nosi iz davnina uspomene.

A kruži priča stara o Šantiću i Emini, kad' se davno sretoše u večernjoj tmini,
On ugleda Eminu kraj avlijskih vrata, učini mu se ljepša i od suhog zlata,
Onda s čežnjom krene u stih da je stavi, i zauvijek ljepotu njenu pjesmom da proslavi,

Stihovi i danas prkose zaboravu i tmini, U Mostaru vječno živi priča o Emini.

Dok odjekuje čekić iz dućana stara, kazandžije i terzije majstori su Mostara grada,

U kujundžija starih zanati su cvali, a generacijama mlađim znanje su predali,

Vrijedne ruke od ranoga jutra, kuckale bi srebro dok ne svane sutra,

S koljena na koljeno taj se zanat slavi, da se duh čaršije nikad' ne zaboravi.

U Blagaju kraj Tekije stare derviši su nekad' bili, u tišini Blagaja molili se i živjeli,

Podno drevne stijene gdje hladna Buna izvire, priče o dervišima i danas se svijetom šire,

A nad njom i Stjepan grad od davnina stoji, a kamena tvrđava vijekove broji,

U historiji Kosača ostavi nam trag, i po njemu nasta ime „vječni Stjepan grad“.

A običaji stari sa mostarskih ulica i danas se čuju, e to se zove tradicija,

Za putnikom kad' krene voda bi se lila, da bi mu svaka cesta sretna i lahka bila,

A tek salijevanje strave od davnina su znali, da bi se od straha uspješno sačuvali,

Kad bi vrelo olovo u hladnoj vodi oblik dalo, ono što te plaši tu bi se pokazalo.

Pričala mi moja nena i o sijelima starim, o pjesmama i običajima davnim,

Na teferič bi se išlo kada sunce grane, uz sevdah i priče uljepšavali bi sebi dane,

„Čuvaj“ reče tiho „Prošlost što nam dade, nek' za ove priče svaki potomak znade“,

Neka se pričaju na sav glas, jer dok one žive bit će i nas.

Farah Mahić IXa

Mentor: Selma Mujan

JU „Šesta osnovna škola Mostar“

Hercegovačko-neretvanski kanton, BiH

Kategorija konkursa II (učenici osnovnih škola od VI-IX razreda)

Tema: „Tragovi prošlosti: Legende, običaji i priče moga kraja“